

не ся възгорди за туй. Нейната най-го-
лѣма радость бѣше тази: да прави добро,
и да растушва онѣзи, които сѣ злочесты,
както е была и тя. И дѣцата ѝ, приро-
дно вече добры, подражаваха ѝ на радо-
сърце и пригледваха селскытѣ дѣчица съ
каквото можахъ.

Иванъ купи онуй мѣсто, дѣто тѣй бѣ-
дно бѣ живѣла неговата съпруга съ дѣ-
чицата му, и на срѣщу пещерата, която
си останъ както си бѣше, съзиде едно
друго жилище, въ което насели едно си-
ромашко семейство, което го вынягы бла-
гославеше. Иванъ и Минка съ дѣчицата
си твърдѣ често походваха тамъ та прѣсѣ-
дяваха по цѣль день. Жената, която жи-
вѣше въ това ново жилище, гощаваше
гы съсѣ хлѣбъ и мѣко. Този бѣлъ и мекъ
хлѣбъ, казваше наврѣменѣ Минка на дѣ-
цата си, напоише ни за едноврѣме-
нятъ нашъ сиромашіи. О, драгы мои,
дуиаше Иванъ, сладкъ е онзи хлѣбець,
който ся добыва съ почетны сръдства и
съ добры работы.